

El jovent d'avui

Hi ha qui renega de la naturalesa dels adolescents. Hi ha qui està convençut que la generació dels joves és com una mena de versió degenerada de la generació dels adults. També dins la comunitat docent o, fins i tot, entre els qui fan de pares hi ha qui no pot evitar de caure en la formulació d'aquesta mena d'idees.

El tòpic diu que, per exemple, els joves d'avui no llegeixen. I els adults, llegeixen gaire? I aquests adults que fa trenta o quaranta anys eren adolescents, llegien? Un altre tòpic assegura que els joves són més mal educats que abans. Segur? I, en tot cas, de qui seria la culpa, si fos així?

Si hi ha una veritat científicament inqüestionable és que la naturalesa humana no canvia, i menys en unes poques generacions. Sempre hi ha hagut adolescents rebels i carregats d'inseguretats i de dubtes, que desafien l'autoritat i experimenten tan com poden amb allò que tenen a l'abast. El que ha canviat és potser la manera de tractar-los i, per descomptat, el món que els envolta. Una altra dada objectiva és que les generacions grans sempre han considerat mal educats els joves. Sòcrates deia, fa més de dos mil anys, que els joves de la seva època faltaven al respecte a pares i mestres.

Si això fos cert, si els adults sempre haguessin tingut raó i, per tant, la generació posterior fos pitjor que l'anterior, al cap d'un parell de mil·lennis aquesta tendència hauria portat a un grau de degeneració que faria impossible la convivència. Potser sí que la canalla d'avui desafien amb més facilitat els adults que no pas la canalla de fa quaranta anys, però fa quaranta anys la canalla maltractava els animals o es barallava a cops de pedra amb molta més naturalitat que la d'avui. I això no fa que els uns siguin, en essència, millor ni pitjor que els altres.

Per sort o per desgràcia, la vida m'ha portat a conèixer diàriament amb aquests éssers que, entre els 12 i els 17 anys, no saben si són nens o adults, es tornen reservats perquè se senten insegurs, recelen de l'autoritat i passen de l'amor a l'odi com si res. Com sap qualsevol professor de secundària i com bé saben, també, la major part dels pares que s'hi troben, la convivència amb els adolescents no és fàcil. I els faríem un flac favor si confonguéssim el fet d'entendre'ls amb el fet de justificar-los. Però no podem oblidar que, al capdavall, són el futur.

D'aquí a uns quants anys governaran el món, i es queixaran de la poca educació i la manca d'hàbits dels seus fills. Nosaltres, llavors, ja no hi serem. És una roda que no para i d'aquí a dos mil anys, en podeu estar segurs, hi haurà qui dirà — amb la supèrbia que sovint gastem els adults — que el jovent és intractable, que la cosa ha degenerat fins a un nivell insostenible i que abans tot era d'una altra manera, és a dir millor.

